

Les alarmes es desapareixen a Madrid

written by Redacció Unilateral | 9 de febrer de 2017

El tercer dia del judici del 9N contra **Artur Mas, Joana Ortega i Irene Rigau** ha viscut el seu moment estel·lar amb la declaració de **Francesc Homs**, actualment diputat a Madrid, però que llavors era Conseller de la Presidència i Portaveu del Govern, i que ha estat protagonista per la seva doble condició de testimoni de la defensa en el cas que es jutja a Barcelona, i pel d'acusat pel mateix cas, que es jutjarà a Madrid, al Tribunal Suprem, donada la seva condició d'aforat.

També han declarat, però de forma més breu, altres destacats polítics i alts responsables, tots com a testimonis de les defenses. Així ho han fet **Núria de Gispert, Xavier Trias, Joan Rigol, Carles Viver i Pi-Sunyer**, entre d'altres.

Paral·lelament al judici, al Parlament de Catalunya, l'escó buit de l'ara diputada Irene Rigau, ha donat lloc a una intervenció sobtada, modificant l'orde del dia del Ple, del President **Carles Puigdemont**, que ha fet un discurs més que dur, contra l'Estat espanyol, que ha fet saltar espurnes.

Tot plegat ha fet que les alarmes es desapareixin a Madrid i que una de les notícies del dia fos, precisament, la de la data del judici a Francesc Homs al Tribunal Suprem, el 27 de febrer, convertint-se aquesta causa en un exemple poc comú de celeritat processal com poques vegades es veu en la justícia espanyola.

Amb Homs no s'hi juga

Com si es tractés quasi d'un guió del **Polònia**, Homs en la seva declaració ha deixat entendre que ell assumia la responsabilitat de l'estratègia jurídica del govern de Mas durant el 9N. El seu capteniment ferm, fins i tot un pèl

agosarat, ha comportat alguna topada amb el Jutge Barrientos, però sobretot amb el Fiscal, amb el qual sembla mantenir una relació tensa. Tant és així que quan aquest ha renunciat a interrogar-lo, Homs ha exclamat alt i fort: "Quina llàstima!", que sorprenentment no ha tingut cap resposta per part de cap dels presents.

27 de febrer

Pocs minuts després de la seva declaració, s'ha sabut que el Tribunal Suprem ha fixat la data per al seu judici per al 27 de febrer. Com si els jutges de Madrid haguessin reaccionat sobtadament arran de la intervenció de l'acusat, que seguien, segons algunes fonts, per televisió.

Aquesta proximitat amb l'actual judici ha donat lloc a moltes interpretacions, fins al punt que podria passar que la sentència "madrilenya" s'avancés fins i tot a la "catalana". El fet que en una vista es jutgen tres acusats i en l'altra només un, seria un argument justificatiu plausible. Aquesta possibilitat deixa entreveure els dubtes que cada cop són més grans, a Madrid, sobre la sentència que s'emetrà, a Barcelona, atès com s'està desenvolupant el judici. En aquest sentit, la lògica de la fixació de la data, seria que la sentència del Tribunal Suprem, si finalment fos prèvia a la del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, naturalment condicionaria aquesta, de manera que tot quedés "atado y bien atado". Entre d'altres raons, perquè a ningú se li passa pel cap que, jutjant un mateix cas, les sentències fossin divergents. L'escàndol seria majúscul. Tal és el terror que s'estén a Madrid, que veu com ni la fiscalia ni el tribunal amb seu a Barcelona, són capaços d'ensortir-se'n per ells mateixos.

Democràcia malalta

Per acabar de fer passar un mal dia al govern espanyol, la intervenció al ple del Parlament del President Puigdemont ha estat de les més dures i contundents que es recorden en el poc més d'un any que porta al càrrec. Ha sentenciat que la democràcia espanyola està malalta i amb una intervenció que a voltes ha recordat el famós discurs del diputat Rufian al Congrés, construït en base a piulades enganxades una rera l'altra, ha anat castigant els partits unionistes amb frases molt dures que en algun moment ha convertit el Parlament en un galliner. De manera poc comprensible, la Presidenta del Parlament ha trigat més del compte en imposar ordre i disciplina entre els diputats espanyolistes. Lògicament, les rèpliques de l'oposició tampoc s'han quedat curtes. Una d'elles, la del diputat **Franco Rabell**, ha tingut la sorprenent habilitat d'arrencar els aplaudiments dels diputats de C's i del PP. Si bé, amb posterioritat ha patit la crítica de la portaveu de la CUP, **Anna Gabriel**, que li ha recordat la repressió partida "quan Iniciativa dirigia els Mossos".

Però qui en darrer terme ha tornat a aixecar protestes i algun esgarrip ha estat el propi portaveu de Junts pel Sí, **Jordi Turull**, quan ha anat fins i tot més lluny i ha negat que Espanya fos un estat de dret, sinó més aviat un "estat que tira pel dret". L'escàndol ha estat notable.